

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/157/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617202735
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8617202735.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu V. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, štátny občan SR, zastúpeného Mgr. Ivanom Mazancom, advokátom, so sídlom Metodova 3331/12, 080 01 Prešov proti žalovanej Slovenská republika - Sociálna poisťovňa so sídlom Ul. 29. augusta 8, 813 63 Bratislava týkajúceho sa Sociálnej poisťovne, pobočky Svidník, so sídlom Sov. hrdinov 121, 089 01 Svidník, IČO: 30 807 484, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6C/18/2017- 169 z dňa 19.04.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 10.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o trovách konania.

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1. inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie v časti o zaplatenie 13.676,- Eur zastavil. II. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. IV. Vyslovil, že žalobca má nárok proti žalovanému na náhradu trov konania z priznanej sumy v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. i), § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 až 3, § 17 ods. 1, 2 a 3, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmenení niektorých zákonov; § 20 ods. 1, § 124, § 193 ods. 1, 3 až 6, § 197 ods. 1, § 209 ods. 1, § 210 ods. 1 a 2, zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 15.08.2008 utrpel na území Českej republiky pracovný úraz, v dôsledku čoho bol od 16.08.2008 uznaný práceneschopným. Žalobca si svoje nároky vyplývajúce z príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení postupne uplatnil v pobočke žalovanej a tieto boli žalobcovi priznané s odstupom 92 mesiacov (7 rokov a 8 mesiacov) po utrení pracovného úrazu, čo tiež medzi stranami nebolo sporné. Spornou otázkou zostalo posúdenie doby, počas ktorej pobočka žalovanej rozhodovala. Žalobca už pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, v žalobe a v priebehu konania tvrdil, že k priznaniu jeho nárokov po 92 mesiacoch došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia žalovanej. Žalovaná odmietla toto tvrdenie žalobcu poukazujúc na to, že pobočka žalovanej vykonala všetky potrebné úkony, vrátane úkonov navrhovaných príslušnými

súdmi, avšak takto zistené skutočnosti nepostačovali k dostatočnému zisteniu skutkového stavu a preto právoplatne rozhodla až v uvedenej dobe.

4. K predpokladom zodpovednosti žalovanej za škodu (k ich naplneniu) bolo preukázané, že žalobca písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý žalovaná neuznala, čím žalobca splnil predpoklad domáhať sa žalobou uspokojenia nárokov na súde vyplývajúceho z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že už prvým rozhodnutím pobočky žalovanej zo dňa 07.09.2009, potvrdeným žalovanou, došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany pobočky žalovanej. Obe rozhodnutia boli odôvodnené tým, že žalobca nespĺňa podmienky z dôvodu neexistencie príslušného poistenia v rámci sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky. Žalovaná rozhodla o zániku sociálneho poistenia žalobcu bez toho, aby mala jednoznačne preukázané, že žalobca splnil podmienky pre zánik sociálneho poistenia v Slovenskej republike a napriek skutočnosti, že žalobca je účastníkom sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike počas celého života. Žalovaná súčasne žalobcovi priznala nárok na dávky z nemocenského poistenia v čase 6 mesiacov pred pracovným úrazom a následne bez zjavného odôvodnenia rozhodla o zániku sociálneho poistenia od 01.02.2006, teda ešte pred dobou, počas ktorej mu už reálne žalovaná vyplácala dávky z nemocenského poistenia. Z predložených dôkazov je zrejmé, že žalovaná nikdy nedisponovala žiadnym dôkazom, že by žalobca trvalo vykonával svoje zamestnanie v Českej republike, keďže jeho zamestnávateľ žalovanej v rámci šetrenia neposkytoval žiadnu súčinnosť a ani z následných dožiadaní na Českej správe sociálneho zabezpečenia nevyplývalo, že by bol žalobca kedykoľvek v Českej republike evidovaný. Žalovaná tak rozhodla o zániku sociálneho poistenia bez akéhokoľvek relevantného dôvodu a následne aj napriek opakovaným rozhodnutiam súdov, pobočka žalovanej rozhodnutia, ktorým vyhovel nárokom žalobcu, vydala až v apríli roku 2016. Je zrejmé, že žalovaná nikdy nemala rozhodnúť o zániku sociálneho poistenia, a teda argumentácia žalovanej, že nárokom žalobcu v roku 2016 vyhovel len na základe výnimky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, sa javí ako účelová, ktorou sa žalovaná snažila zakryť protizákonnosť, nesprávnosť a nedôvodnosť svojho rozhodnutia a predovšetkým postupu. Žalobca nepoprel, že v rámci výkonu zamestnania bol v priebehu trvania pracovného pomeru vyslaný do Českej republiky k výkonu zamestnania, avšak nikdy nie v rozsahu, ktorý by odôvodňoval zánik sociálneho poistenia v Slovenskej republike. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 197 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže namiesto dôkazu pripustiť čestné vyhlásenie účastníka konania. Z predloženého čestného prehlásenia žalobcu zo dňa 16.5.2015 bolo preukázané, že žalobca dňa 19.5.2015 predložil pobočke žalovanej ako dôkaz čestné prehlásenie o výkone činnosti pre zamestnávateľa aj na území v Slovenskej republike. Sociálna poisťovňa, pob. Svidník napriek tomuto predloženému dôkazu nepochopiteľne prerušila konanie rozhodnutím zo dňa 27.07.2015. Po doručení oznámenia MPSVaR SR zo dňa 07.10.2015 o udelení výnimky z platenia príspevkov na sociálne zabezpečenie v Českej republike pre obdobie registrácie od 01.02.2006 do 10.08.2009 žalobcovi listom zo dňa 06.11.2015 oznámila pokračovanie v konaní vo veci vzniku povinného sociálneho poistenia a následne v priebehu mesiaca apríl 2016 pobočka žalovanej o nárokoch žalobcu rozhodla. Nesprávny úradný postup žalovanej mal súd jednoznačne za preukázaný aj z odôvodnení rozsudkov Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu SR, v ktorých sa uvádza, že krajský súd sa nestotožnil s konštatovaním žalovanej, že dňom 01.02.2006 nevzniklo žalobcovi povinné dôchodkové poistenie, povinné nemocenské poistenie a povinné poistenie nezamestnanosti založené pracovným pomerom, pretože pracovný pomer žalobcu v tomto období u zamestnávateľa trval a skončil až 10.08.2009. Počas celej tejto doby uhrádzal zamestnávateľ poistenie za žalobcu riadne a včas Sociálnej poisťovni, pob. Svidník. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Sžso/9/2012 zo dňa 27.03.2013 je zrejmé, že najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, nakoľko taktiež dospel k záveru, že dosiaľ zistený skutkový stav nie je dostačujúci pre posúdenie veci. V odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu sa uvádza, že vystavenie formulára E 101 sa považuje za formalitu a že nemožno vysloviť záver, že z dôvodu, že zamestnávateľ žalobcu nepodal žiadosť o vystavenie formulára E 101, sa na neho automaticky vzťahuje legislatíva Českej republiky. Aj z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S 26/09-29 zo dňa 19.02.2010 je zrejme, že krajský súd sa nestotožnil ani s konštatovaním žalovanej, že prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na predloženie formulára E 101 podľa § 227 ods. 3 zákona, podľa ktorého je povinný poukázať skutočnosti rozhodujúce pre vznik nároku na dávku, nároku na jej výplatu a jej sumu. Zákon žalobcovi takúto povinnosť (predloženie formulára E 101) neukladá. Naopak z ustanovení § 195 ods. 1, § 196 ods. 6 a § 218 ods. 1 zákona vyplýva pre

správny orgán povinnosť úplne a presne zistiť skutkový stav veci. Z následného postupu žalovanej je zrejmé, že táto porušila citované zákonné ustanovenia a nepridrižiava sa ani záverov súdov.

5. Žalobca pri rozhodovaní žalovanej poukázal aj na nedodržiavanie lehôt pri vydávaní rozhodnutí, čo žalovaná odmietala tvrdiac, že rozhodovala v stanovených lehotách a že po vrátení veci súdom na rozhodnutie nemá lehotu. Súd však mal za preukázané, že už prvé rozhodnutie pobočka žalovanej vydala v rozpore s citovaným ustanovením § 210 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 o sociálnom poistení, nakoľko ho vydala v lehote skoro 12 mesiacov a túto lehotu žalobcovi neoznámila. Pokiaľ by pobočka žalovanej prerušila konanie podľa § 193 ods. 1, 3 a 6 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení z dôvodu, že začala konanie o predbežnej otázke alebo ak by vyzvala žalobcu, aby odstránil nedostatky podania alebo ak v lehote podľa § 210 ods. 2 nebolo možné presne a úplne zistiť skutkový stav veci, lehoty by neplynuli. Keďže tak do 27.07.2015 neurobila, všetky lehoty mala žalovaná dodržať a ich nedodržaním spôsobila zbytočné prieťahy v konaní, za ktoré je zodpovedná. Aj posledné rozhodnutia v apríli 2016 žalovaná vydala po 5 mesiacoch od doručenia výnimky. Súd na základe uvedeného je toho názoru, že žalovaná porušila povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkony a vydať rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, bola nečinná, čím spôsobila zbytočné prieťahy v konaní a nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov žalobcu v konaní o jeho nárokoch, a preto v zmysle citovaného ustanovenia § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

6. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sa poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uhrádza za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod.. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy v ust. § 17 ods. 3 výslovne vymedzuje demonštratívny výpočetom okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať. Žalobca si žalobou okrem majetkovej škody uplatnil aj nemajetkovú ujmu. Vzhľadom na skutočnosť, že postup žalovanej vystavil žalobcu a predovšetkým jeho rodinu do značných finančných komplikácií a životného diskomfortu, žalobcovi sa javí ako primeraná náhrada v rámci nemajetkovej ujmy čiastka vo výške 350,- Eur za každý mesiac trvania konania, tzn. $350 \times 92 = 32.200,-$ Eur a suma 1.876,- Eur ako rozdiel 28,- Eur medzi priznaným predčasným starobným dôchodkom a starobným dôchodkom, ktorý by mu bol priznaný za obdobie od novembra 2011 do podania žaloby (mája 2017), tzn. $28 \times 67 = 1.876,-$ Eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v tomto prípade právo na náhradu nemajetkovej ujmy predstavuje peňažnú satisfakciu. Základným znakom je aj to, že predpokladaná ujma sa nedá nijako preukázať a je vecou voľnej úvahy, ktorá sa neurčuje svojvoľne, ale súd prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Účelom práva na peňažné zadosťučinenie je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou. Úlohou súdu bolo teda stanoviť primeranú výšku nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu sa súdu javí ako primeraná náhrada v rámci nemajetkovej ujmy suma 10.000,- Eur. Súd prvej inštancie vychádzal zo situácie, že žalovanej trvalo takmer 8 rokov, kým sa vyporiadala so všetkými nárokmi žalobcu, čo dostalo žalobcu s povinnosťou voči vyživovaným osobám do vážnych finančných komplikácií, vyžadovalo zo strany žalobcu podstúpenie procesu opakovaných žiadostí, odvolaní, sťažností a niekoľkých súdnych konaní, na konci ktorých žalobca uspel so svojimi nárokmi. Kompenzácia strádania rodiny žalobcu, vynaloženej energie, nákladov a psychického stresu vyplývajúceho z pocitu nemohúcnosti voči postupu žalovaného po dobu takmer 8 rokov sa javí ako primeraná. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, čo podľa názoru súdu prvej inštancie bolo v tomto prípade nepochybne preukázané. Súd teda dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej. Z uvedených dôvodov súd vo výroku II. rozsudku zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- Eur a v prevyšujúcej časti vo výroku III. žalobu zamietol.

7. Čo sa týka žalovanou namietaného nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej, súd uvádza, že v uvedenom prípade žalobca na pojednávaní dňa 12.12.2017 spresnil identifikáciu žalovanej za súhlasu jej zástupcu, nešlo o zmenu účastníka na strane žalovanej. Aj zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody adresovanej Sociálnej poisťovni, ústrediu zo dňa 17.10.2016 je zrejmé, že

žalovaná po spresnení je osobou vecne pasívne legitimovanou podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z.z., pričom pobočka Svidník bola označená výlučne kvôli stanoveniu miestnej príslušnosti z dôvodu, že prostredníctvom pobočky Svidník žalovaná vykonáva svoju funkciu podľa príslušných právnych predpisov, a teda v obvode Okresného súdu Svidník nastala skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (CSP) konštatoval, že žalobcovi priznal z priznanej sumy náhradu trov konania v rozsahu 100% vo výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný. Aj keď uviedol, že podáva odvolanie v celom rozsahu, z obsahu odvolania vyplýva, že podáva odvolanie iba v napadnutej časti a to okrem výroku o zastavení konania v časti o zapltení sumy 13.676,- Eur (I.) a okrem výroku, ktorým v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol (III.). Právne odôvodnil svoje odvolanie žalovaný ustanovením § 365 ods. 1 písm. d, f, h) CSP. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že zamestnávateľ v rozpore s nariadením nepožiadaval o vydanie formulára E 101 SK pre žalobcu a to napriek skutočnosti, že mal vykonávať činnosť aj mimo územia SR. Súd prvej inštancie v rozsudku žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- Eur pričom v bode 50. odôvodnenia rozsudku uviedol, že v tomto prípade právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje peňažnú satisfakciu. Základným znakom je aj to, že predpokladaná ujma sa nedá nijako preukázať a je vecou voľnej úvahy ktorá sa neurčuje svojvoľne ale súd prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj na okolnosti za ktorých k porušeniu došlo. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je možné priznať iba v prípadoch, kedy nezákonne rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup žalovaného je v priamej príčinnej súvislosti zo žalobcom požadovanou škodou. Žalobca v žalobe poukazuje na nezákonnosť rozhodnutia, nesprávny úradný postup žalovaného v konaní o poistnom, v konaní o nemocenských a úrazových dávkach. Žalobca však presne nešpecifikoval nesprávny úradný postup žalovaného, súvisiaci s ním požadovanou škodou ale iba poukazyval na celkovú dĺžku konania čo samo o sebe nepreukazuje nezákonnosť konania žalovaného. Žalobca v žalobe bližšie nekonkretizoval v čom spočíva značnosť jeho finančných komplikácií resp. ako utrpel životný komfort jeho rodiny. Žalovaný aj z toho dôvodu považuje žalobcovi priznanú sumu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Eur za neodôvodnenú a stanovenú v rozpore s § 17 ods. 3 zákona č.514/2003 Z. z. to je s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti za ktorých k ním došlo, závažnosť následkov ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote a spoločenskom postavení. Žalobca predovšetkým nepreukázal skutočnosť, že dávky úrazového a nemocenského poistenia mu mali byť žalovaným vyplatené už v r. 2009, čím by sa jeho finančné zabezpečenie zvýšilo. Žalovaný totiž po odmietnutí výnimky MPSVaR vo februári 2009 vykonal kontrolu u zamestnávateľa a vydal v zákonných lehotách rozhodnutie o poistnom, ktoré bolo súdne preskúmané do marca 2013. Žalovaný následne kontaktoval Českú správu sociálneho zabezpečenia (ČSSZ), ktorá mu odpovedala v októbri 2013. Následne vydal v novembri 2013 nové rozhodnutie o poistnom ktoré síce bolo v marci 2014 zrušené, z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, ten sa však vyčerpaním všetkých možnosti pobočky na doplnenie dokazovania nedal z pohľadu pobočky objektívne zistiť bez ďalšej súčinnosti MPSVaR, ČSSZ, žalobcu resp. zamestnávateľa. Pobočka preto odporučila žalobcovi aby sám podal žiadosť o udelenie výnimky na MPSVaR čo aj v septembri 2014 urobil a pobočka MPSVaR na jeho výzvu poskytla v decembri 2014 súčinnosť. V konaní o výnimke bežne trvajúce maximálne niekoľko mesiacov, trvalo v tomto prípade viac ako rok a to až do októbra 2015. Vzhľadom na priebeh konania pred udelením výnimky objektívne nebolo možné zistiť skutkový stav potrebný pre rozhodnutie o poistnom a dávkach. Žalovaný preto odmieta tvrdenie žalobcu, že skutkový stav nebol dostatočne zistený skôr iba z dôvodu nečinnosti žalovaného, nakoľko žalovaný vykonal všetky potrebné úkony vrátane úkonov navrhovaných príslušnými súdmi avšak takto zistené skutočnosti nepostačovali k dostatočnému zisteniu skutkového stavu. Žalovaný má za to, že svojím spôsobom vo veľkej miere predĺžil dobu priznania dávok súvisiacich s úrazom žalobcovi zamestnávateľ svojím nezodpovedným prístupom, keďže nerešpektoval rozhodnutie MPSVaR v ktorom bolo jasne uvedené, keďže nie sú splnené podmienky vyslania zamestnávateľa, zamestnanci podliehajú legislatíve toho členského štátu kde zamestnanec vykonáva prácu a podľa tejto legislatívy sú povinní platiť aj príspevky na sociálne zabezpečenie. Na základe kontrolných zistení, že zamestnávateľ vyslala zamestnancov na prácu do Českej republiky a zamestnávateľ a ani žalobca nežiadali o vystavenie formulárov E 101, kedy sa o týchto skutočnostiach pobočka dozvedela, až pri kontrole bol zamestnávateľ upozornený, že

takéto skutočnosti musí oznámiť pobočke a žiadať o formuláre potvrdzujúce vyslanie zamestnancov za splnenia podmienok v zmysle nariadenia. Pri predložení čestného vyhlásenia pobočka stále disponovala výsledkami kontroly a tvrdením zamestnávateľa, že žalobca pracoval v Českej republike a tiež zamietnutou výnimkou MPSVaR. Žalovaný rozhodol o nevzniku poisťného vzťahu nie na základe nepodania žiadosti zamestnávateľa o vystavenie formulára E 101 ale na základe zamietnutej výnimky podľa čl. 17 nariadenia a kontrolných zistení. Pobočka bola v septembri 2014 informovaná žalobcom o podaní žiadostí o udelení výnimky MPSVaR. Dňa 15. októbra 2015 bolo pobočke doručené udelenie výnimky podľa čl. 17 nariadenia. Pobočka nemohla rozhodnúť skôr, keďže disponovala zmietnutím výnimky podanej zamestnávateľom, v ktorej je uvedené, že zamestnávateľ nespĺňa podmienky pre udelenie výnimky, vyjadrením zamestnávateľa, že žalobca pracoval len v Českej republike a vyhlásením ktoré nebolo dôkazmi podložené, že žalobca pracoval aj na Slovensku. Keďže MPSVaR až v roku 2015 rozhodlo o udelení výnimky sociálna poisťovňa ďalej správne postupovala v zmysle tohto rozhodnutia. Žalovaný zdôraznil skutočnosť chýbajúceho odôvodnenia závažnosti ujmy a následkov ktoré mali žalobcovi vzniknúť. Žalobca rovnako nepreukázal závažnosť vplyvu konania žalovaného na celú jeho rodinu nakoľko ani nepreukázal príjem rodiny, ktorý v rozhodujúcich obdobiach zabezpečovala aj manželka žalobcu. Na skutočnosť, že žalobca a jeho rodina nebola v hmotnej núdzi poukazuje aj fakt, že žalobca príslušný úrad práce sociálnych vecí a rodiny o sociálne dávky ani nepožiadaval. Žalovaný rovnako poukázal na skutočnosť, že žalobca bol nečinný a bez využitia ďalších prostriedkov obrany sa uspokojil s nepriznaním nárokov na úrazové dávky a nemocenské, teda nepodal odvolanie v konaní pred žalovaným a ani napr. odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z mája 2011 ktorým súd zamietol žalobu a právoplatne potvrdil správnosť a zákonnosť nového rozhodnutia žalovaného vo veci nepriznania úrazového príplatku po zrušení rozhodnutia žalovaného rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z februára 2010. Prekážku priznania nemajetkovej ujmy vidí žalovaný ako už bolo uvedené tiež v skutočnosti, že nie je zrejme ani priama príčinná súvislosť medzi konkrétnym nesprávnym úradným postupom a škodou. Súčasne žalovaný poukázal na skutočnosť, že ak súd žalobcovi priznal nemajetkovú ujmu z titulu nesprávneho úradného postupu sociálnej poisťovne konkrétne z dôvodu prietahov v konaní v rozsudku musí byť uvedené, že sa jedná o priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu prietahov v konaní, kto prietahy zaviniel s podrobnou špecifikáciou prietahov s trvaním prietahov od - do a výška nemajetkovej ujmy denne z dôvodu vzniknutých prietahov. Súd prvej inštancie pri určení výšky nemajetkovej ujmy vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že žalovaný v období, ktoré žalobca označuje za prietahy v konaní vykonával ďalšie úkony a nebol nečinný. Od uvedených skutočností sa odvíja výška sumy nemajetkovej ujmy priznaná súdom. Na účely posúdenia primeranej výšky nemajetkovej ujmy požadovanej žalobcom, žalovaný v prílohe predložil právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I. č. k. 11C/118/2012- 130 zo dňa 23. mája 2016. Primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy za prietahy v konaní príslušný súd prvej inštancie odôvodnil na str. 9 rozsudku, pričom prihliadal na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva podľa ktorej je priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy 1.000,- Eur za rok trvania konania. Žalovaný preto považuje požadovanú nemajetkovú ujmu v sume 10.000,- Eur za neprijateľne vysokú vo vzťahu k možnej dĺžke prietahov v konaní o nároku žalobcu. Súd prvej inštancie bol povinný zistiť, či žalobcovi bola spôsobená závažná ujma a iba vtedy ak bude existencia závažnej ujmy spôsobenej žalovaným preukázaná môže to mať za následok, že žalobe bude vyhovieť či už z časti ale v celom rozsahu. Zároveň žalovaný uviedol, že tento prípad spĺňa všetky predpoklady mimoriadne zložitého prípadu čo preukazuje aj zložitosť a komplikovanosť zistenia skutkového stavu, ktorý bolo nutné skúmať za súčinnosti iných orgánov. Žalovaný zastáva právny názor, že nemá v predmetnej právnej veci pasívnu legitímáciu. Zámena žalovaného vykonaná žalobcom na pojednávaní dňa 12. 12.2017 trpí aj ďalšou vadou a to, že za zameneného žalovaného Slovenskú republiku má konať Sociálna poisťovňa pobočka Svidník, pričom pobočky sociálnej poisťovne nemajú vlastnú právnu subjektivitu, preto žalovaný navrhol aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (zrejme v napadnutej časti) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie resp. aby rozhodol sám v súlade s ustanovením § 390 CSP.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, spravodlivé a predovšetkým dostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie podrobne odôvodnil svoje závery predovšetkým v bodoch 47 až 51 odôvodnenia rozsudku kde podrobne rozobral nesprávnosť úradného postupu žalovaného ak žalovaný rozhodol o zániku sociálneho poistenia bez toho, aby mal akokoľvek preukázane, že žalobca bol alebo mal byť evidovaný v Českej republike a to napriek skutočnosti, že nesprávnosť postupu bola žalovanému opakovane vytknutá a to rozhodnutím druhostupňového orgánu a niekoľkými rozhodnutiami súdov na ktoré sa z dôvodu postupu žalovaného musel žalobca obrátiť. Ak bol žalovaný opakovane upozornený na nesprávnosť svojho postupu tak je celkom určite možné považovať záver súdu prvej inštancie za správny a v súlade s právnymi

predpismi najmä ak to bol práve žalovaný ktorý porušoval ustanovenia ZoSP, ak neúplne a nepresne zistil skutkový stav veci potrebný pre objasnenie pričom tento nedostatok bol zdôraznený aj súdnymi rozhodnutiami. Otázka dodržiavania procesného postupu žalovaného ohľadom dodržiavania lehôt pre jednotlivé rozhodnutia je nespochybniteľná, ak tieto skutočnosti vyplývajú priamo zo súdneho spisu a súčasne žalovaný nepredložil jediný dôkaz z ktorého by vyplynulo splnenie povinnosti oznámiť účastníkovi konania predĺženie lehoty na rozhodnutie vo veci. Vo veciach uplatňovania nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy má súd moderačné právo vo vzťahu k uplatňovanému nároku ktorý zohľadní okolností prípadu a primeranosť priznaného nároku žalobcu voči žalovanému. Napriek skutočnosti, že žalobca má za to, že priznaný nárok by bol súdom prvej inštancie odôvodniteľný aj vo vyššej miere, keď ma za to, že svoj nárok dostatočným spôsobom preukázal, žalobca rešpektuje rozhodnutie súdu aj s ohľadom na vek a skutočnosť, že od pracovného úrazu uplynula doba už viac ako 10 rokov nemá záujem na ďalšom trvaní sporu a preto v prípade rozsudku, nevyužil zákonom prípustný opravný prostriedok, preto žalobca navrhuje aby odvolací súd potvrdil rozsudok v rozsahu uvedenom v ustanovení § 387 a nasledujúcich CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to k rukám jeho právneho zástupcu.

11. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému, ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

12. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, to je vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o trovách konania, spolu s konaním ktorému predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas z vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 12.09.2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou nepresnosťou, inou vadou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. Žalovaný tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

16. Žalovaný ďalej tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Žalovaný ďalej namietal i nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa neho zakladá aj inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. /b/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však odvolacím súdom zistená nebola.

18. K samotnej nepreskúmateľnosti - k porušeniu práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je nepreskúmateľné.

19. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredstrel relevantný argument majúci súvis s prejednanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

20. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

21. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného dopĺňa nižšie uvedené.

22. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 15.08.2008 utrpel úraz na území Českej republiky, jednalo sa o pracovný úraz v dôsledku čoho bol od 16.08.2008 uznaný práceneschopným. Žalobca si svoj nárok vyplývajúce s príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení postupne uplatnil v pobočke žalovanej a tieto boli žalobcovi priznané s odstupom 92 mesiacov, teda 7 rokov a 8 mesiacov po utrení pracovného úrazu. Uvedená skutočnosť tiež nebola medzi stranami sporná. Spornou otázkou zostalo posúdenie doby počas ktorej pobočka žalovanej rozhodovala. Žalovaný v odvolaní namietal, že svojím spôsobom vo veľkej miere predĺžil dobu priznania dávok súvisiacich s úrazom žalobcovi zamestnávateľ svojím nezodpovedným prístupom. Na základe kontrolných zistení bolo ustálené, že zamestnávateľ vysielal zamestnancov na prácu do Českej republiky a zamestnávateľ ani žalobca nežiadali o vystavenie formulárov E 101. O týchto skutočnostiach sa pobočka dozvedela až pri kontrole. Zamestnávateľ bol upozornený, že takéto skutočnosti musí oznámiť pobočke a žiadať o formuláre potvrdzujúce vysielanie zamestnancov za splnenia podmienok v zmysle nariadenia. Pri predložení čestného vyhlásenia pobočka stále disponovala výsledkami kontroly a tvrdením zamestnávateľa, že žalobca pracoval v Českej republike a tiež zamietnutou výnimkou MPSVaR. Žalovaný rozhodol o nevzniku poistného vzťahu nie na základe nepodania žiadosti zamestnávateľa o vystavení formulára E 101 ale na základe zamietnutej výnimky podľa čl. 17 nariadenia a kontrolných zistení. Keďže MPSVaR až v roku 2015 rozhodlo o udelení výnimky, žalovaný tvrdil, že sociálna poisťovňa ďalej správne postupovala v zmysle tohto rozhodnutia. Žalovaný zároveň namietal, že pokiaľ ide o priesťahy v konaní v rozsudku musí byť uvedené, že sa jedná o priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu priesťahov v konaní kto priesťahy zaviniť, s podrobnou špecifikáciou priesťahov v trvaní priesťahov od - do a výška nemajetkovej ujmy denne z dôvodu vzniknutých priesťahov. Na účely posúdenia primeranosti výšky nemajetkovej ujmy požadovanej žalobcom, žalovaný predložil právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I., z ktorého vyplýva, že sa má prihliadať na ustálenú judikatúru Európskeho

súdu pre ľudské práva podľa ktorej je priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy 1.000,- Eur za rok trvania konania. Preto žalovaný namietal aj výšku nemajetkovej ujmy, vo vzťahu k možnej dĺžke prietahov v konaní o nároku žalobcu.

23. K tomu odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že už prvým rozhodnutím pobočky žalovaného zo dňa 07.09.2009 potvrdeným žalovaným došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany pobočky žalovaného. Obe rozhodnutia boli odôvodnené tým, že žalobca nespĺňa podmienky z dôvodu neexistencie príslušného poistenia v rámci sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky. Žalovaný rozhodol o zániku sociálneho poistenia žalobcu bez toho, aby mal jednoznačne preukázané, že žalobca splnil podmienky pre zánik sociálneho poistenia v Slovenskej republike a napriek skutočnosti, že žalobca je účastníkom sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike počas celého života. I odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný žalobcovi priznal nárok na dávky z nemocenského poistenia v čase šiestich mesiacov pred pracovným úrazom a následne bez zjavného odôvodnenia rozhodol o zániku sociálneho poistenia od 01.02.2006, teda ešte pred dobou, počas ktorej mu už reálne žalovaný vyplácal dávky nemocenského poistenia. Z výsledkov vykonaného dokazovania, tak ako to uvádza súd prvej inštancie, je i podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že žalovaný nikdy nedisponoval žiadnym dôkazom, že by žalobca trvalo vykonával svoje zamestnanie v Českej republike. Žalovaný tak rozhodol o zániku sociálneho poistenia bez akéhokoľvek relevantného dôkazu a následne aj napriek opakovaným rozhodnutiam súdov rozhodnutie, ktorým vyhovel nárokom žalobcu vydal až v apríli 2016. Žalovaný nikdy nemal rozhodnúť o zániku sociálneho poistenia a jeho argumentácia, že nárokom žalobcu v roku 2016 vyhovel na základe výnimky MPSVaR sa javí ako účelová, ktorou sa žalovaný snaží zakryť protizákonnosť, nesprávnosť a nedôvodnosť svojho rozhodnutia a predovšetkým postupu. Z predloženého čestného prehlásenia žalobcu zo dňa 16.05.2015 bolo preukázané, že žalobca dňa 19.05.2015 predložil pobočke žalovaného ako dôkaz čestné prehlásenie o výkone činnosti pre zamestnávateľa aj na území Slovenskej republiky. Žalovaný napriek tomuto dôkazu nepochopiteľne prerušil konanie rozhodnutím zo dňa 27.07.2015. Po doručení oznámenia zo dňa 07.10.2015 o udelení výnimky z platenia príspevkov na sociálne zabezpečenie v Českej republike pre obdobie registrácie od 01.02.2006 do 10.08.2009 žalobcovi listom zo dňa 06.11.2015 oznámil pokračovanie v konaní vo vecí vzniku povinného sociálneho poistenia a následne v priebehu mesiaca apríl 2016 žalovaný o nárokoch žalobcu rozhodol. Možno prisvedčiť súdu prvej inštancie, že nesprávny úradný postup žalovaného bol preukázaný aj v odôvodnení rozsudkov Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v ktorých sa uvádza, že sa krajský súd nestotožnil s konštatovaním žalovaného, že dňom 01.02.2006 nevzniklo žalobcovi povinné dôchodkové poistenie, povinné nemocenské poistenie a povinné poistenie nezamestnanosti založené pracovným pomerom, pretože pracovný pomer žalobcu v tomto období u zamestnávateľa trval a skončil až 10.8.2009. Počas celej tejto doby uhrádzal zamestnávateľ poistenie za žalobcu riadne a včas. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžso/9/2012 zo dňa 27.03.2013 je zrejmé, že rozsudok krajského súdu bol odvolacím súdom potvrdený. V odôvodnení rozsudku sa uvádza, že vystavenie formulára E 101 sa považuje za formalitu a že nemožno vysloviť záver, že z dôvodu, že zamestnávateľ žalobcu nepodal žiadosť o vystavenie formulára E 101sa na neho automaticky vzťahuje legislatíva z Českej republiky. Aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/26/09-29 zo dňa 19.02.2010 je zrejmé, že zákon žalobcovi povinnosť predložiť formulár E 101 neukladá. Naopak z ustanovení § 195 ods. 1, § 196 ods. 6, § 218 ods. 1 zákona, vyplýva pre správny orgán povinnosť úplne a presne zistiť skutkový stav veci a vykonať aj iné dôkazy ak je to potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci. I odvolací súd má za to, že z následného postupu žalovaného je zrejmé, že tento porušil ustanovenia § 195 a nasledujúce zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a nerešpektoval ani závery súdov. Súd prvej inštancie jasne uviedol, že už prvé rozhodnutie pobočky žalovaným bolo vydané v rozpore s ustanovením § 210 ods. 1a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Nakoľko žalovaný ho vydal v lehote skoro 12 mesiacov a túto lehotu žalobcovi neoznámil. Pokiaľ by pobočka žalovaného prerušila konanie podľa § 193 ods. 1, 3 až 6 zákona o sociálnom poistení z dôvodu, že začal konať o predbežnej otázke alebo ak vyzval žalobcu aby odstránil nedostatky podania alebo ak by v lehote podľa § 210 ods. 2 nebolo možné presne ani úplne zistiť skutkový stav veci, iba v tom prípade by lehoty neplynuli. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že keďže tak žalovaný do 27.07.2015 neurobil všetky lehoty mal dodržať a ich nedodržaním spôsobil zbytočné prietahy v konaní za ktoré aj zodpovedá. Správne je konštatovanie súdu prvej inštancie, že aj posledné rozhodnutie v apríli 2016, žalovaný vydal po piatich mesiacoch od doručenia výnimky, v tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na odôvodnenie v bode 49 rozhodnutia, kde súd prvej inštancie jednoznačne vysvetlil, že je toho názoru, že žalovaný porušil povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkony a vydať rozhodnutia v

zákonom ustanovenej lehote, bol nečinný, tým spôsobil zbytočné preťahy v konaní a nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov žalobcu v konaní o nárokoch.

24. Žalovaný rozporoval aj výšku nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť, keď súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu sa javí ako primeraná náhrada v rámci nemajetkovej ujmy suma 10.000,- Eur. Súd prvej inštancie vychádzal zo situácie, že žalovanému trvalo takmer 8 rokov, kým sa vysporiadal so všetkými nárokmi žalobcu. Uvedené dostalo žalobcu s povinnosťou voči vyživovaným osobám do vážnych finančných komplikácií, vyžadovalo to zo strany žalobcu podstúpenie procesu opakovaných žiadostí, odvolaní, sťažností a niekoľkých súdnych konaní na konci ktorých žalobca uspel so svojimi nárokmi. Súd prvej inštancie zobral do úvahy kompenzáciu strádania rodiny žalobcu vynaloženú energiu, náklady a psychicky stres vyplývajúci z pocitu nemohúcnosti voči postupu žalovaného po dobu 8 rokov. I dovolací súd má zato, že existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy bola v konaní nepochybne preukázaná a túto príčinnú súvislosť súd prvej inštancie podrobne popísal v odôvodnení. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva z ktorej vyplýva, že existenciu nemajetkovej ujmy spôsobenej preťahmi v konaní je na mieste v zásade prezumovať. Uvedené vyplýva napr. aj z rozsudku veľkého senátu vo veci Apicella proti Taliansku zo dňa 20.03.2006 č. sťažnosti 64890/01; rozhodol vo veci Martins Castro a Alves Correia de Castro proti Portugalsku zo dňa 10.06.2008 sťažnosti 33729/06.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný predložil právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I. č. k. 11C/118/2012- 130 zo dňa 23. mája 2016 odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že do určenia výšky nemajetkovej ujmy, možno aj v preskúmvanej veci poukázať na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v tých istých veciach ako poukázal i Okresný súd Bratislava I. v konaní spisová zn. 11C/119/2012. Ide napr. o veci Apicella proti Taliansku (rozsudok zo dňa 29.03.2006, č. sťažnosti 64890/01), Cocchiarella proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu zo dňa 29.03.2006, č. sťažnosti 64886/01), Ernestina Zullo proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu zo dňa 29.3.2006, č. sťažnosti 64897/01), Giuseppe Mostacciuolo č. 1 proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu zo dňa 29.3.2006, č. sťažnosti 64705/01), Giuseppe Mostacciuolo č. 2 proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu zo dňa 29.03.2006, č. sťažnosti 65102/01, Giuseppina a Orestina Procaccini proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu zo dňa 29.03.2006, č. sťažnosti 65075/01), Musci a Riccardi Pizzati proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu zo dňa 29.03.2006, č. sťažnosti 62361/00), podľa ktorých priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy je 1.000,- Eur za rok trvania konania. Odvolací súd upriamuje pozornosť na konštatovanie Európskeho súdu pre ľudské práva, že túto čiastku možno zvýšiť a ak je predmet konania pre navrhovateľa významný. Pôjde napr. o pracovné spory, zdravie, život osôb, sociálne dávky a konanie o osobnom stave. V danom prípade sa jednalo o sociálne dávky. Európsky súd pre ľudské práva akceptoval zníženie základnej sumy na 45%, ktorú by sťažovateľovi priznal sám, z toho možno vyvodit', že Európsky súd pre ľudské práva by akceptovali zvýšenie zákonnej sumy o 45%, teda čiastka 10.000,- Eur tak ako ju priznal súd prvej inštancie žalobcovi nie je v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Vzhľadom na dĺžku konania od uplatnenia nároku po jeho priznanie by nebolo efektívne túto sumu rozpočítavať na dni. 8 rokov krát 1.000,- je 8.000,- Eur teda súd prvej inštancie sa od tejto sumy odchytil nahor len o 2.000,- Eur, čo je zvýšenie základnej sumy menej ako 45 %.

26. Čo sa týka poslednej odvolacej námietky a to nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak ako to uviedol v bode 51. odôvodnenia, že žalobca na pojednávaní dňa 12.12.2017 spresnil identifikáciu žalovaného so súhlasom jeho zástupcu, teda nešlo o zmenu na strane žalovaného. Zo žiadosti na predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody adresovaného Sociálnej poisťovni ústredie zo dňa 17.10.2016 je zrejmé, že žalovaný po spresnení je osobou vecne pasívne legitimovanou podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z. pričom pobočka Svidník bola označená výlučne kvôli stanoveniu miestnej príslušnosti z dôvodu, že prostredníctvom pobočky Svidník žalovaný vykonáva svoju funkciu podľa príslušných právnych predpisov, teda v obvode Okresného súdu Svidník nastala skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo.

27. Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol a správne výrok v napadnutej časti zodpovedá i správny výrok o trovách konania.

28. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 10.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o trovách konania, podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými.

29. V odvolacom konaní nebol žalovaný úspešný, naopak faktický plne úspešný bol žalobca. Preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Preto odvolací súd vyslovil, že priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.